

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Rel. vet.
Teos.

NÅGRA
TEOSOFISKA TANKAR

AF

WIKTOR HÄSSLER.

INNEHÅLL:

SAGAN OM VATTENDROPPEN.

LITET TEOSOFISKT LJUS.

PÄRLOR I LIFVETS ÖKEN.

SJÄLFUPPOFFRING.

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND
STOCKHOLM

IVAR HÆGGSTRÖMS BOKTRYCKERI

1899.

1880

THEOLOGICAL LIBRARY

THEOLOGICAL LIBRARY

THEOLOGICAL LIBRARY

THEOLOGICAL LIBRARY
THEOLOGICAL LIBRARY
THEOLOGICAL LIBRARY
THEOLOGICAL LIBRARY

THEOLOGICAL LIBRARY

THEOLOGICAL LIBRARY

Sagan om vattendroppen.

Borta uti hafvets djupa dalar
Fanns en liten vattendroppe gömd;
Tätt bland likar i dess mörka salar
Låg han där, af yttre världen glömd.

Och den tallöst stora syskonringen
Slöt sig här tillsammans som ett helt.
Att de voro skilda sågs af ingen
Förr, än de i droppar sig fördelt.

Utaf tvänne ämnen sammansatta:
Ett förbrinner med en lågas glöd;
Fanns det andra ej, fick lifvet skatta
Åt förgängelsen och alltets död.

Fast så obetydlig i det hela
Hade dock vår droppe sin mission,
Så bland annat bördor till att dela
Med de sina: hafvets precision.

Åt det lilla djur, som af koraller
Bygger öar utur hafvet opp,
Material af lösta kalkkristaller
Han framskaffat under tiders lopp.

Men af krafter utur djupets gömma
Drogs han småningom mot ljusets härd;
Ljusare sig solens strålar tömma
Ner i mörka hafvets dunkla värld.

Så en vacker morgon låg vår hjälte
Uppå ytan af det vida haf.
Sakta vågorna för vinden välte,
Gunga honom öfver djupets graf.

Solen högre upp mot zenit smyger,
Sänker strålen lekande och varm,
Glittrande han öfver böljan flyger,
Lif åt allt han bär från modersbarm.

Droppen nu ett under tycks förnimma,
Hur hans likar både när och fjär'
Sig upplösa och som stoft försvinna
Upp mot himlens höga, blåa sfär.

Snart han äfven själf nu tydligt kände,
Då han träffades af solens glöd,
Hur hans lilla kropp i gas sig vände;
Hvita skyar honom uppåt bjöd'.

Och så högt i molnets täta dimma
Upp han for, nu fri från jordens band.
Dropparna för lätta vindar simma
Bort i rymden öfver haf och land.

Långt i fjärran, högt med hvita toppar,
Syns ett berg mot himlen torna opp;
Dit blef resans mål för små, små droppar,
Hejdadt blef därofvän deras lopp.

Jordens tyngdlag nu han åter kände.
Hastigt blef det bitande och kallt.
Fallande han då mot jorden vände
Och som droppe återtog gestalt.

Under fallet ner mot kalla jorden
Märkligt hände under droppens fall:
Han, sexuddig liten stjärna vorden,
Skimrade: en snöhvít iskristall.

Reskamrater uti flockar rika,
Svänga kring i luftig hvirfveldans.
Till system de alla voro lika,
Men i detalj knappt någon like fanns.

Nu i drifvans sköt' han vardt begrafven,
Slutadt var det snabba, höga lopp,
Här han låg långt bort från stora hafven
Uppå bergets snöbetäckta topp.

Dagens stjärna kom med strålar ljumma,
Natten åter sjärnbelyst och kall;
Han i förra syns i snömos skumma,
Och i senare en klar kristall.

Så små droppar tyckas här studera
Räknekonst samt äfven geometri,
Taggars antal nu de kalkylera
Uti bråk och reguladetri.

Våren kom, och djupa drifvor smälta,
Slut var kursen med sin mat'matik,
Muntert dropparna från höjder välta,
I sitt lopp studerande fysik.

Dropparna från flera håll nu möta,
Bilda bäckar utför bergets kam,
I sin ordning dessa sammanstöta,
Snart en väldig flod här störtar fram.

Så förenta droppar nu utveckla
Krafter uti stora, höga tal,
Med förödelse sin väg beteckna
Nedför branter emot fredlig dal.

Öfversvämningen sig fort utbredde
Allt utöfver dalens flacka land,
Uti sitt djup en graf, så våt beredde,
Åt allt lif den räcker dödens hand.

Och vid dalens slut var flodens delta,
Vidt utgrenadt bort mot hafvets strand,
Däruti de gula böljor välla,
Förorenade af jord och slam.

Slutad var den snabba, vilda färden,
Stilla flöt vår lilla hjälte fram;
Oron uppifrån den öfre världen,
Nu han däraf icke mer förnam.

Slam och dy, som sig till honom ställde
Under vägen, nu han återgaf,
Och när sista stoft däraf han fällde,
Flöt han klar uti sitt sköna haf.

Många år vi sett försvinna
Bort i evighetens sköt',
Då vi droppen återfinna,
Slumrande på våg han flöt.
Här han såg i drömlig låga
Förra bilder ta gestalt,
Som ett panorama tåga:
Harmoni han fann i allt.

Sanna lyckan här han kände,
Här var ljuft att ständigt bo;
Men en vacker dag — hvad hände?
Hastigt väckt ur salig ro,
Solens strålar honom skaka:
»Upp och fortsätt, där du slöt!
Gå att älska och försaka,
Upp och lär samt pligter sköt!»

Upp till moln, där åskan knallar,
Nu han steg vid ljungelds ljus,
Seglar bort och så nedfaller
Ibland stenar, sand och grus.
Här i jordens djup han rinner
Ned på väg, så mörk och lång,
Nya studiefält han finner,
Fast hans värld syns ofta trång.

Samfäldt droppar laborera,
Lösa mineral till salt,
Och kristaller fabricera:
Gifna lagar följs i allt
Med en noggrannhet, hvares like
Ingen män'ska fattat har;
Af kristallers vinklar rika
Känns min'ralet droppen bar.

Sköna konster praktiseras
Under grottors droppstenstak,
Här skulpteras, modelleras
Allt uti fantastisk smak,
Målar'ns konster han ej glömmer,
(Dessa högt hos droppar stå),
Sköna taflor marmorn gömmer,
Som sin like ha i få.

Stundom han dock kort sig hvilar
Uti bergets nötta hål,
Undanträngd nu åter ilar
Ned på väg mot okänt mål,
Tills omsider honom möter
Ström, som ned'från uppåt bröt,
Och vår hjälte våldsamt stöter,
Upp i dagen honom sköt.

Källans tryck så honom kastar
Uppvärmd öfver jordnivån,
Ned han faller, sedan hastar
Bort med bäcken därifrån.
Nu i hafvets famn han hvilar,
Drömmer säll sin dröm som förr.
Ack, så fort här tiden ilar,
Re'n står strålen vid hans dörr!

Ett litet frö låg doldt i torra sanden
Uti en remna invid bergets fot,
Och solen brände het från himlaranden;
Sin undergång det tycktes gå emot.

Nu droppen kom och blef till jorden slagen,
Han föll på sanden ofvan lilla frö't,
Och intill detta kände han sig dragen,
Så obemärkt han sig i det ingöt.

Och ut det svällde, lifvet nu pulserar,
Snart späda hjärtblad sköt' ur sanden opp,
En liten rot i gruset sig fixerar,
Och mellan bladen kom en liten knopp.

Och liten droppe längtade att skåda
Sin kära blomma han till lif uppdrog;
Han sviken blef, då slokna bladen båda
Ett nära slut — hans späda planta dog.

Han sorgsen dröjde invid torra skalen,
Nu grusadt var hans kära närda hopp,
Och dimman kom, tog honom ned i dalen
I älfvors ring vår droppe där bjöds opp.

Nu kommo tider på omväxling rika,
Då efter verksamhet han hvila har.
Af växters arter, hundratals olika
I hvar och en dess lifsprincip han var.

I klibbig svamp, så vämjelig att röra,
Vi finna droppen cirkulera om
I nässlor, som de växters art tillhöra
Att såra allt, som i dess närhet kom;

I ogrässtånd, som ädla växter kväfva,
I parasit, som deras lifssaft tar,
Och i kardborrar, som vid vägen sträfva
Att klänga fast, då man förbi dem drar.

Vi finna droppen uti växter sköna,
Som dölja gifter under fagert sköt',
I växter ock, som lömskt med smärta löna
Den hand, som deras purpurrosor bröt.

Men äfven uti mången älsklig blomma,
Uppå hvars blad han lifvets gåta skref,
I växter, nyttiga till lifvets fromma,
I ondt och godt han lifvets pulsar dref.

Ett Floras barn, som i sin oskuld strålar,
Som älskar allt och åter älskadt var,
Förhoppningsfullt det upp mot himlen skådar,
Hos detta dröjde droppen gärna kvar.

En härlig afton vi där droppen finna
Uti sin lilja, doftande och rar,
Han fattar ej, han grubblar, tycks besinna,
Hvarför natur'n så olikt delat har.

Och solens sista strålar in sig smyga
Emellan bladen uti liljans kalk,
Med varmt godnatt de droppen så betyga,
Att de ej bortglömt ha sin lilla »skalk».

En stråle såg hvad i hans tankar hvälfde
Och emot droppen log och sade så:
»Om hvarje ros i lika prakt sig ställde,
Hur kunde du dess skönhet då förstå?

Lyss! Hör du näktergalen, som där sitter,
Hvars klara ton ljudvågen till dig bär,
Och hör du sparfvens entoniga kvitter?
Dess enkla sång man tyda kan så här:

En högt i moln på starka vingar svingar,
En annan sig i härlig färgprakt klär;
En har fått röst, som silfverton den klingar,
Men inför Gud allt skapadt lika är.»

Och så en gång hans kunskapsmått omfamnar
Från späda gräset upp till skogens träd,
Och då till slut vår lilla hjälte hamnar
Uti ett ollon, ekens fällda säd.

Och utur det ett träd sin krona bredde,
Som under sekler trotsar stormars hot,
Och i dess skydd sig fåglar bo beredde,
Och blommor funno svalka vid dess fot.

Det kom en tid, då eken, åldrig vorden,
Då tidens tand hårdt gnager hennes stam,
Af stormen tryckt, hon kastades till jorden;
Sin dödsbädd hon bland sina blommor fann.

Nu låg vår hjälte klar som ljusa dagen,
Och himlen speglar sig uti hans kropp,
Mot högre rymder kände han sig dragen,
Om sälla världar hviskade hans hopp.

Och solen sjönk i moln, i svarta banken,
Då ilar droppen fri från jorden opp.
Han kände sig nu lätt som män'skotanken,
Ej mera skyar hejdade hans lopp.

Hvar är han nu? — Ej sagan det förtäljer,
Ej någon dödlig gåtan lösa lär,
Kanske han nu i solens glans sig dväljer,
Kanhända själf en liten stråle är.

Måhända ock i solars strålglandsdager,
På någon stjärna, tindrande och klar,
Nu lifvet ger åt någon lilja fager,
Långt skönare än den på jorden var.

Litet Teosofiskt Ljus.

Melodi af W. HÄSSLER.

Marsch.

Vers 1 och 2.

Musical notation for the first two verses of the march. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The music starts with a dynamic marking of *mf*. The second staff continues the melody. The third staff features a crescendo leading to a first ending marked *f* 1:0 and a second ending marked *f* 2:0.

Vers 3 och 4.

Musical notation for the third and fourth verses of the march. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The music starts with a dynamic marking of *p*. The second staff continues the melody. The third staff features a first ending marked 1:0 and a second ending marked *f* 2:0.

Trio.

Musical notation for the Trio section. The staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The music starts with a dynamic marking of *ff* and ends with a dynamic marking of *mf*.

Vers 5 och 6.

Musical notation for the fifth and sixth verses of the march. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The music starts with a dynamic marking of *f*. The second staff continues the melody and features a first ending marked 1:0 and a dynamic marking of *mf*.

Vers 7 och 8.

1 v.) Mången frågat har
 Under flydda da'r:
 Hvad är män'skan? Hvar går hon? Hvar kommer hon ifrån?
 Hvarför kom man hit,
 Ibland sorg och split?
 Utan mål, hopplöse vandringsmänner här?

2 v.) Men från fjärran land
 Till vår gamla strand
 Flög en stråle, som lyste i tankens mörka natt,
 Och ett budskap kom,
 Som gick jorden om,
 Det förkunnar frid åt män'skobarn så här:

3 v.) Du är en själ, klädd i en kropp,
 Hon rann från gudakällan opp.
 Därjämte du ock lära får,
 Att man i lifvets skola går.

4 v.) Vi dö och födas och till slut,
 När sista klassen vi gått ut,
 Då icke mer att lära står,
 Mot högre gudamål man går.

(Trio) Sann, sant, blott sanning!
Ljust, ljus, ja ljusar'!
Fred, frid, befrielse!

5 v.) Jordens barn, kom låt oss räcka handen
Uti kärlek, hopp och tro!
Må vi knyta starka brödrabanden,
Medan vi på jorden bo!

6 v.) Ty mot samma mål vi alla falla,
Vi ur samma ursprung gått;
Oförrätten drabbar därför alla,
Som man mot en bror begått.

7 v.) Må vi ädelt handla, tala, tänka,
Torka nödens bittra tår!
Lef för andra, lär att själf försaka,
»Skörda får man det man sår».

8 v.) Och när lifvets strid dig sorger skaffar,
Fatta tröst i mulna da'r.
Det är Karmas* lag, som rättvist straffar,
Ty du mot den brutit har.

* Karma är lagen för orsak och verkan på det andliga moraliska området, d. v. s.: »Som man sår, får man skörda». *Författaren.*

Pärlor i lifvets öken.

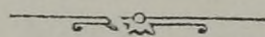
Se, gudom sådde uti lifvets öken
Små äkta pärlor bland dess stoft och grus,
De skymmas bort i själfviskhetens töcken,
Men stråla skönt i dygdens klara ljus.
Ja, månet guldkorn göms i mänsklig smärta;
Sök dessa skatter för ditt sanna väl
Och samla, bär dem troget i ditt hjärta:
En rikedom, som gagna skall din själ!

De broderstankar, som af kärlek födas,
Små äkta pärlor ä' från öknens sand,
Hvart lågt begär, som af ett bättre dödas,
Hvart nödens barn du räcker hjälpsam hand,
Och hvar uppoffring, som i lifvet göres,
Till likars fromma, väl och tröst,
Se, det är guld, som ej af tid förstöres,
Med det du tryggad står i lifvets höst.

Med hvarje ädel handling vi utöfva
Vi öka evighetens kapital.
Ej makt på jorden kan dig det beröfva,
Det triumferar öfver tidens tal.
Likt brödet uti sagan, som till kvinnan
Utaf den gode ängeln gifvet var:
Ju mer man delar ut — I skolen finna,
Att mer än förr man likväl äger kvar.

Så när en gång ditt lifsbokslut här göres
Och du till ro från världens mödor drar,
Den skatt du samlat på dig öfverföres,
När du på nytt materiens klädnad tar.
Då säll är den, som i sitt kredit finner
Ett saldo, tecknadt till sin själs favör,
Ett trappsteg upp mot gudamål han hinner.
Och vägen ljusnar, som till friden för.

Men när med fröjd du sanningsljuset skådar,
Glöm ej de många, som i mörker gå!
Ack, visa dem, hvar »österns» stjärna strålar,
Att de som vise män den följa må!
En gång i tid, då brödraskap är fakta
I verklighet och icke blott i ord
Och män'skorna sitt sanna mål beakta,
Då härskar frid i himmel och på jord.

Själfuppoffring.

Vill du sanna lyckan finna,
Sök då ej som själfvisk träl!
Verklig lycka blott vi hinna,
Om vi främja likars väl.

Ty *en* kropp vi äro alla,
Själf man är en del däri,
Skilda stapplande vi falla;
Strax uppstår disharmoni.

Därför nästans nöd och smärta
Lindra, dela, bäst sig gör;
Du kan hela sargadt hjärta,
Om din kärlek det berör.

Gammal skuld, hvaraf du lider,
Är den Karma till dig för;
Hvarje gång ditt hjärta svider,
Du en afbetalning gör.

Tro dock ej, det blott dig dårar,
Att du dömd att lida är.
Karmas pil dig föga sårar,
Om du pligtens pansar bär.

Gåfvan vi åt nöden skatta
Endast stundlig hjälp beskär,
Men ett undfådt brodershjärta
Evighetens stämpel bär.

Tårar, som från ögon välla,
Gjutna ut af egna kval,
Komma från en grumlig källa
I passioners sorgedal.

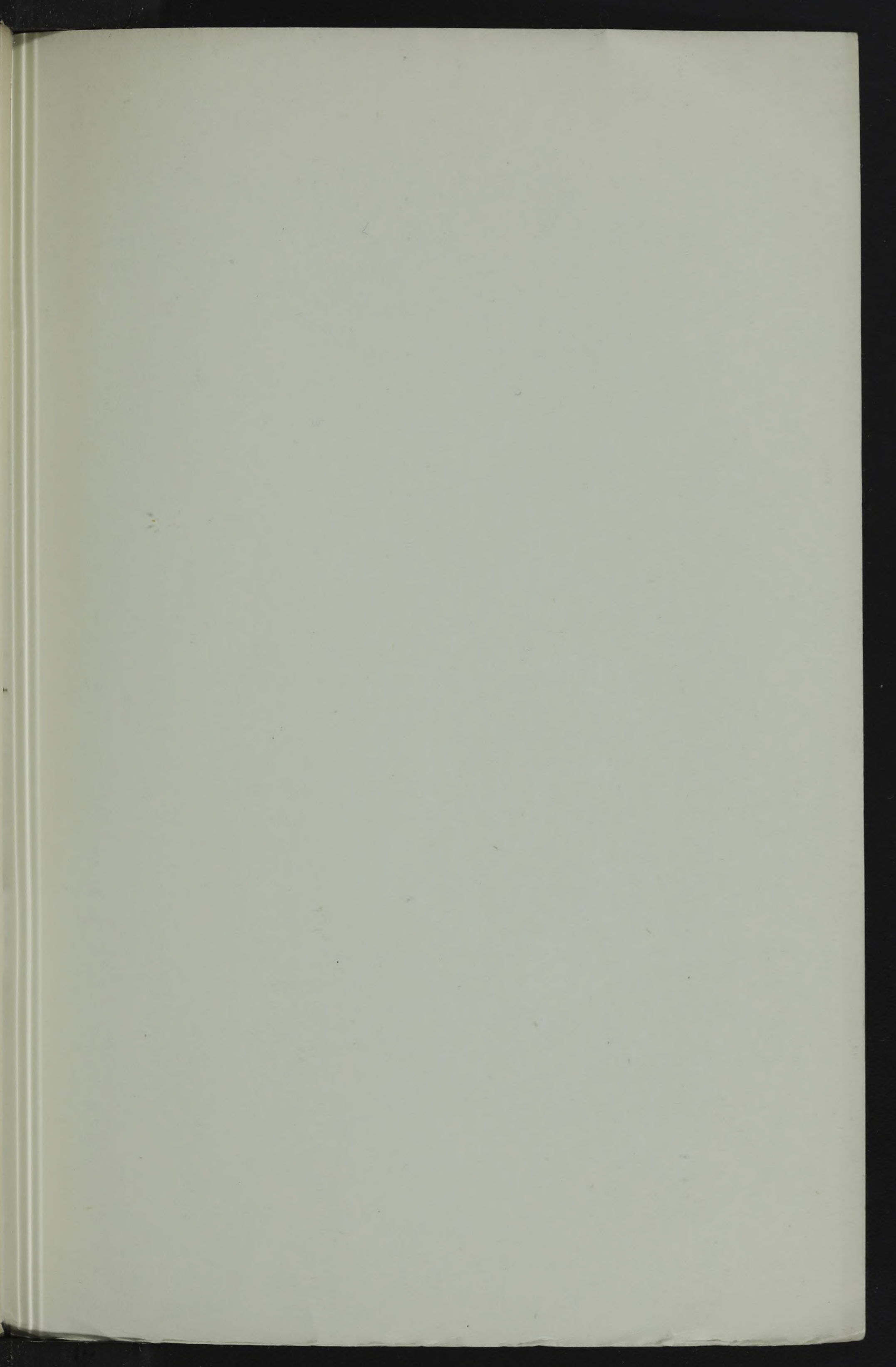
Men den tår, som hjärtat sofrar,
Renad som det fina stål,
Tröstrik känns, ty den man offerar
På ett högt och ädelt mål.

Själfullpoffring, magiskt under,
Gudafrön du hos oss sår,
Frid du ger i lifvets stunder,
Glädjen blomstrar i ditt spår.

Viss om seger munken höjde
Korset bland barbarers trupp,
Knä för »hvite Krist» de böjde,
Han för dem sig offrat upp.

Vill du sanna lyckan finna,
Sök då ej som självvisk träl!
Verklig lycka blott vi hinna,
Om vi främja likars väl.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401004835